

CAPITOLUL 1

Jason

Ziua lui Jason fusese groaznică chiar și până să fie electrocutat.

S-a trezit pe bancheta din spate a unui autobuz școlar, fără să știe unde se afla, ținând de mână o fată necunoscută. Asta nu era neapărat groaznic. Fata era drăguță, dar el nu-și dădea seama cine era sau ce căuta acolo. S-a ridicat și s-a frecat la ochi, încercând să se concentreze.

Zeci de copii erau tolăniți pe locurile din față, ascultau muzică la iPod-uri, discutau sau dormeau. Toți păreau de vârsta lui... Cincisprezece? Șaisprezece ani? Bine, asta era înfricoșător. Nu știa câți ani are.

Autocarul huruia pe un drum accidentat. Dincolo de geamul autocarului se întindea deșertul sub cerul de un albastru strălucitor. Jason era destul de sigur că nu locuia în deșert. A încercat din nou să se concentreze... ultimul lucru pe care și-l amintea...

Fata l-a strâns de mână.

— Jason, ești bine?

Era îmbrăcată cu blugi decolorați, bocanci și o jacheta sport de lână. Avea părul ciocolatiu tuns inegal și șuvițe subțiri împletite pe laterale. Era nemachiată, de

parcă încerca să nu atragă atenția asupra ei, dar degeaba. Era foarte drăguță. Ochii ei păreau să-și schimbe culoarea ca un caleidoscop – căprui, albaștri și verzi.

Jason și-a tras mâna.

— Ăăă, nu știu...

De pe locurile din față ale autobuzului, un profesor a strigat:

— bine, frumuseilor, atenție la mine!

Tipul era antrenor, fără îndoială. Șapca de baseball trasa bine pe cap, abia lăsând să i se vadă ochii mici și amenințători. A avea un barbișon discret și o mutră acră, de parcă ar fi mâncat ceva mușegăit. Brațele vânjoase și pieptul umflat forțau cusăturile tricoului portocaliu deschis. Pantalonii de nailon și pantofii Nike erau de un alb imaculat. La gât îi atârna un fluier, iar la centură avea un megafon. Ar fi părut înaricoșător dacă n-ar fi avut un metru jumate în înălțime. Când s-a ridicat, unul dintre elevi a strigat: „Ridicați-vă, domnule antrenor Hedge!”

— Te-am auzit!

Antrenorul l-a căutat cu privirea pe nesimțit. Apoi ochii i s-au fixat pe Jason și s-a încruntat și mai tare.

Jason a simțit fiori pe șira spinării. Era sigur că antrenorul știa că n-are ce căuta acolo. Avea să-l ia la întrebări, să afle ce căuta în autocar, iar Jason habar n-avea cum să răspundă.

Dar antrenorul Hedge a trecut cu privirea mai departe dregându-și vocea.

— Ajun_ em în cinci minute. Nu vă despărțiți de partener. Să nu vă pierdeți fișele de lucru. Și dacă vreunul dintre voi, frumuseilor, îmi face probleme în excursia

asta, îl trimit eu însumi înapoi în campus. Și n-o să vă placă.

A luat o bătă de baseball și s-a făcut că lovește.

Jason s-a uitat la fata de lângă el.

— Are voie să ne vorbească așa?

— Așa face mereu, a ridicat ea din umeri. E Școala din Sălbăticie. Aici copiii sunt animalele.

A spus-o ca pe o glumă pe care o mai făcuseră și altădată.

— E o greșeală, a spus Jason. N-ar trebui să fiu aici.

Băiatul din față s-a întors râzând.

— Da, așa e, Jason. Tuturor ni s-a înscenat ceva! Eu n-am fugit de-acasă de șase ori. Piper n-a furat un BMW.

Fata s-a înroșit.

— N-am furat mașina aia, Leo!

— O, am uitat, Piper. Care a fost varianta spusă de tine? *L-au convins* pe vânzător să ți-o împrumute?

A ridicat din sprâncene spre Jason, întrebându-l parcă: „Îți vine să crezi?”

Leo arăta ca un elf latinoamerican de-al lui Moș Crăciun, cu păr negru creț, urechi ascuțite, o față veselă, copilăroasă, și un zâmbet răutăcios care îți dădea imediat de înțeles că nu trebuia să-i lași pe mână chibrituri sau obiecte ascuțite. Degetele lui lungi și sprintene se mișcau neobosite – bătea darabana în scaun, își dădea părul după ureche, se juca cu nasturii jachetei lui militare. Fie era hiper-activ de felul lui, fie îngurgitase atâta zahăr și cofeină cât să-i provoace un atac de cord unui bivoli.

— În orice caz, a spus Leo, sper că mai ai fișa de lucru, pentru că eu am folosit-o pe-a mea acum câteva zile

ca să fac proiectile. De ce te uiți așa la mine? Iar m-a pictat cineva pe față?

— Nu te cunosc, a spus Jason.

Leo i-a rânjit cu toți dinții.

— Sigur. Nu sunt cel mai bun prieten al tău. Sunt clona lui malefică.

— Leo Valdez! a strigat din față antrenorul Hedge. Probleme?

Leo i-a făcut cu ochiul lui Jason.

— Fii atent!

S-a întors către locurile din față.

— Îmi pare rău, domnule antrenor! N-am auzit ce-ați spus. N-ați putea vorbi la megafon?

Antrenorul a gemut de parcă de-abia aștepta ocazia. Și-a scos megafonul de la centură și a continuat să vorbească, dar cu o voce care părea mai degrabă a lui Darth Vader. Copiii se prăpădeau de râs. Antrenorul a încercat din nou, dar de data asta megafonul a urlat:

— Vaca face mu!

Copiii hohoteau, iar antrenorul a dat cu megafonul de pământ.

— Valdez!

Piper se stăpânea cu greu să râdă.

— Dumnezeule mare, Leo! Cum ai făcut asta?

Leo a scos din mânecă o mică șurubelniță cu cap în cruce.

— Sunt un tip special.

— Oameni buni, serios, s-a rugat Jason. Ce caut eu aici? Unde mergem?

Piper s-a încruntat.

— Jason, tu nu glumești?

— Nu! N-am nicio idee...

— O, ba da, glumește, a spus Leo. Încearcă să se răz-
bune pentru farsa cu crema de ras, nu-i așa?

Jason s-a uitat la el cu ochii goi.

— Nu, cred că vorbește serios.

Piper a încercat să-l ia din nou de mână, dar el s-a
retras.

— Îmi pare rău, a spus. Nu știu... Nu pot...

— Gata! a țipat din față antrenorul Hedge. Cei de pe
bancheta din spate tocmai s-au oferit voluntari să strân-
gă după masa de prânz!

Ceilalți copii au aplaudat.

— Ce surpriză, a mormăit Leo.

Dar Piper se uita în continuare la Jason de parcă nu
se putea hotărî dacă să se simtă jignită sau îngrijorată.

— Nu cumva te-ai lovit la cap? Chiar nu știi cine
suntem?

Jason a ridicat din umeri neajutorat.

— E mai rău de atât. Nu știu nici cine sunt eu.

*

Autocarul i-a lăsat în fața unui complex mare și roșu,
ca un muzeu, în mijlocul pustietății. Poate că asta și
era: Muzeul Național al Pustietății, s-a gândit Jason.

În vânt rece sufla prin deșert. Jason nu băgase de seamă
cu ce era îmbrăcat, dar n-avea cum să-i fie cald cu hai-
nele de pe el: blugi și adidași, un tricou violet și un ha-
norac negru subțire.

— Deci, o introducere rapidă pentru amnezic, a spus
Leo, pe un ton îndatoritor care l-a făcut pe Jason să-și
dea seama că asta nu-i va fi de niciun folos. Suntem

elevi la Școala din Jălbăticie – Leo a imitat semnele de ghilimele - ceea ce înseamnă că suntem copii cu probleme“. Familia ta sau instanța de judecată sau mai știi eu cine a hotărât că faci prea multe probleme, așa că ai fost trimis la această minunată închisoare – scuze, „școală cu internat“ – din Armpit, Nevada, unde vei deprinde abilități neprețuite în natură, cum ar fi să alergi cincisprezece kilometri pe zi printre cactuși și să împletești pălării din margarete! Iar cireașa de pe tort sunt excursiile „educative“ cu antrenorul Hedge, care menține disciplina cu o bătă de baseball. Ți-ai amintit acum?

— Nu.

Jason s-a uitat cu teamă la ceilalți copii: erau vreo douăzeci de băieți și vreo zece fete. Nu păreau criminali înrăiți, dar s-a întrebat ce făcuseră de fuseseră oare trimiși la o școală pentru delincvenți și s-a întrebat ce căuta printre ei.

Leo și-a dat ochii peste cap.

— Chiar nu te lași, nu-i așa? OK, deci, noi trei am început semestrul aici. Suntem foarte apropiați. Tu faci tot ce-ți spun și îmi dai desertul tău și faci toată treaba în locul meu...

— Leo! a izbucnit Piper.

— În regulă. Ignoră ultima parte. Dar *suntem* prieteni. Mă rog, Piper de câteva săptămâni e mai mult decât prietena ta...

— Leo, oprește-te!

Piper s-a înroșit. Jason și-a dat seama că și lui îi ardea fața. Ar fi trebuit să-și amintească dacă ieșea cu o tipă ca Piper.

— Are amnezie sau așa ceva, a spus Piper. Trebuie să spunem cuiva.

Leo a râs.

— Cui, antrenorului Hedge? Va încerca să-l vindece pe Jason pocnindu-l cu ceva în cap.

Antrenorul era în fața grupului, lătrând comenzi și fluierând pentru a păstra ordinea; dar din când în când se uita la Jason și se încrunta.

— Leo, Jason are nevoie de ajutor, a insistat Piper. S-a lovit la cap sau...

— Hei, Piper.

Un băiat s-a apropiat de ei în timp ce grupul se îndrepta spre muzeu. S-a înfipt între Jason și Piper și l-a îmbrâncit pe Leo, punându-l la pământ.

— Nu mai vorbi cu terminații ăștia. Ești partenera mea, nu mai ții minte?

Tipul avea părul negru, tuns în stilul lui Superman, era bronzat și avea dinții atât de albi, că ar fi trebuit însoțiti de o etichetă de avertizare: NU PRIVIȚI DIRECT SPRE DINȚI. PERICOL DE ORBIRE DEFINITIVĂ. Purta o bluză cu Dallas Cowboys, blugi și cizme de cowboy, și zâmbea de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu pentru delincvențele juvenile din întreaga lume. Jason l-a detestat instantaneu.

— Dispari, Dylan, a bombănit Piper. N-am cerut eu să lucrez cu tine.

— Hai, nu fi așa. Asta e ziua ta norocoasă!

Dylan a prins-o de braț și a târât-o în muzeu. Piper a aruncat o ultimă privire peste umăr, cerând ajutor.

Leo s-a ridicat și s-a șters de praf.

— Îl detest.

I-a oferit lui Jason brațul, de parcă ar fi fost o pereche. „Sunt Dylan. Sunt atât de *s. ol* că-mi doresc să mă întâlnesc cu mine însumi, dar nu-mi dau seama cum ar fi posibil asta! Ce-ar fi să ieși tu cu mine? Ești atât de norocoasă!”

— Leo, a spus Jason, te porți ciudat.

— Da, îmi spui asta des.

Leo a zâmbit.

— Dar dacă nu-ți amintești de mine, înseamnă că-ți pot spune încă o dată toate glumele. Haide!

Jason și-a dat seama că, dacă acesta era cel mai bun prieten al lui, avea o viață tare dată peste cap; dar l-a urmat pe Leo în muzeu.

*

S-au plimbat prin clădire, oprindu-se din când în când pentru comentariile pe care antrenorul Hedge le rostea la megafonul care de câteva ori l-a făcut să sune ca un lord Sith sau a scos vorbe fără nicio noimă, precum „Porcul face guiț”.

Leo scotea întruna piulițe, șuruburi și bețișoare de curățat pipa din buzunarele jachetei lui militare și le asambla de parcă ar fi trebuit să-și țină mâinile ocupate tot timpul.

Jason era prea distras ca să fie atent la exponate, dar se vorbea despre Marele Canion și tribul Hualapai, care deținea muzeul.

Câteva fete se tot uitau la Piper și la Dylan și chicoteau. Jason și-a dat seama că era grupul fetelor populare. Purtau blugi identici, bluze roz și erau machiate de parcă s-ar fi pregătit pentru petrecerea de Halloween.

Una dintre ele a spus:

— Auzi, Piper, tribul tău deține muzeul? Intri gratuit dacă faci dansul ploii?

Celelalte fete au izbucnit în râs. Chiar și așa-zisul partener al lui Piper, Dylan, și-a înăbușit un zâmbet. Măinile lui Piper erau ascunse sub bluza de sport, dar lui Jason i s-a părut că își încleștase pumnii.

— Tata e Cherokee, a spus ea. Nu Hualapai. Desigur, ai nevoie de ceva materie cenușie ca să poți face diferența, Isabel.

Isabel a căscat ochii prefăcându-se surprinsă și semăna cu o bufniță dependentă de farduri.

— O, scuze! Atunci poate că *mama* ta a făcut parte din acest trib? A, stai puțin. Tu nu ți-ai cunoscut mama.

Piper a atacat-o, dar înainte să înceapă bătaia, antrenorul Hedge a lătrat:

— Terminați! Stați cuminți sau scot bâta de baseball!

Grupul s-a îndreptat spre următorul exponat, dar fetele au continuat comentariile pe seama lui Piper.

— E bine de când ai revenit în rezervație? a întrebat una dintre ele cu o voce nevinovată.

— Probabil că tăticul e prea beat ca să muncească, a spus alta cu falsă empatie. De aia a devenit cleptomană.

Piper le-a ignorat, dar lui Jason îi venea să le pocnească. Chiar dacă nu-și amintea cine era Piper sau el însuși, știa sigur că detesta copiii răutăcioși.

Leo l-a prins de braț.

— Potolește-te. Lui Piper nu-i place să ne băgăm în disputele ei. În plus, dacă fetele alea ar ști adevărul despre tatăl ei, ar face plecăciuni și ar striga „suntem niște nevrednice!”

— De ce? Cine e tatăl ei?

Leo a râs neîncrezător.

— Vorbești serios? Chiar nu-ți amintești că tatăl prietenei tale...

— Uite, mi-ar plăcea să-mi amintesc, dar eu nu-mi amintesc nici de ea, d-apoi de tatăl ei.

Leo a fluierat.

— Mă rog. *Trebuie* să stăm de vorbă când ne întoarcem la cămin.

Au ajuns la capătul sălii de expoziție, unde niște uși mari de sticlă dădeau spre o terasă.

— Bine, frumușeilor, a strigat antrenorul Hedge. Urmează să vedeți Marele Canion. Încercați să nu-l stricați. Pasarela susține greutatea a șaptezeci de avioane mari, așa că ar trebui să fiți în siguranță. Încercați să nu vă împingeți peste margine dacă e posibil, ca să mă scutiți de o tonă de hârtoage.

Antrenorul a deschis ușile și au ieșit cu toții. Marele Canion se întindea înaintea lor, în toată splendoarea. Pe buza canionului se afla o pasarelă de sticlă în formă de potcoavă, prin care se vedea totul.

— Prietene, a spus Leo, e super tare.

Jason a trebuit să fie de acord. În ciuda amneziei și a sentimentului că n-avea ce căuta acolo, era imposibil să nu fie impresionat.

Canionul era mai mare și mai lat decât se vedea în poze. Erau atât de sus, încât păsările zburau dedesubtul lor. La o sută cincizeci de metri mai jos, un râu șerpuia de-a lungul canionului. Cât timp stătuseră înăuntru, nori negri de furtună se adunaseră pe cer aruncând peste stânci umbre care semănau cu niște fețe furioase.

Șanțuri adânci roșiatice și gri brăzdau deșertul oriunde întorcea privirea, de parcă un zeu nebun se jucase acolo cu un cuțit.

Jason a simțit un junghi ascuțit în cap. *Zei nebuni...* De unde îi venise ideea asta? Simțea că a intuit ceva important, ceva ce ar fi trebuit să știe. În plus, avea sentimentul inconfundabil că se afla în pericol.

— Ești bine? l-a întrebat Leo. Sper că n-ai de gând să vomیți peste parapet. Pentru că în cazul ăsta ar fi trebuit să-mi aduc camera de filmat.

Jason s-a prins de balustradă. Avea frisoane și transpira, dar asta n-avea nimic de-a face cu înălțimea. A strâns din ochi, iar durerea de cap s-a mai atenuat.

— Sunt bine, a reușit să zică. Doar o durere de cap.

S-a auzit bubuitul unui tunet și o pală rece de vânt a fost gata să-l doboare.

— Nu cred că suntem în siguranță.

Leo s-a uitat cu ochii mijیți spre nori.

— Furtuna e chiar deasupra noastră, dar în rest e senin peste tot. Ciudat, nu?

Jason a ridicat ochii și și-a dat seama că Leo avea dreptate. Un cerc întunecat de nori se formase deasupra pasarelei, dar în rest, cerul era perfect senin. Lui Jason nu-i plăcea asta.

— Haideți, frumușeilor! a țipat antrenorul Hedge.

S-a uitat încruntat la furtună, de parcă l-ar fi deranjat și pe el.

— Cred că trebuie să scurtăm vizita, așa că la treabă! Țineți minte, propoziții complete!

Zgomotele furtunii s-au întetit, iar pe Jason a început să-l doară din nou capul. Fără să știe de ce, a băgat

mâna în buzunarul de la blugi și a scos o monedă aurie de mărimea unei jumătăți de dolar, dar mai groasă și neregulată. Pe o față era inscripționat un topor de luptă. Pe cealaltă parte era chipul unui tip încadrat de lauri. Inscripția era ceva de genul *IVLVS*.

— La naiba! E din aur? a întrebat Leo. Ai ținut-o ascunsă de mine!

Jason a băgat moneda la loc, întrebându-se cum ajunsese la el și de ce simțea că în curând va avea nevoie de ea.

— Nu-i mare lucru, a spus. Doar o monedă.

Leo a ridicat din umeri. Poate că și mintea trebuia să-i fie mereu în mișcare, la fel ca mâinile.

— Haide, a spus. Te provoc să scuipi peste margine.

*

Nu și-au bătut capul prea mult cu fișa de lucru. În primul rând, Jason era prea distras de furtună și de sentimentele contradictorii care puseseră stăpânire pe el. În al doilea rând, habar n-avea să „numească trei straturi sedimentare observate“ sau să „descrie două tipuri de eroziune“.

Leo nu-i era de niciun ajutor. Era prea ocupat să construiască un elicopter din bețișoare de curățat pipa.

— Fii atent.

A lansat elicopterul. Jason se aștepta să-l vadă prăbușindu-se, dar paletele din bețișoare chiar se roteau. Micuțul elicopter a ajuns la jumătatea canionului, apoi și-a pierdut avântul și a căzut în gol.

— Cum ai făcut asta? a întrebat Jason.

Leo a ridicat din umeri.

— Ar fi fost mai mișto dacă aș fi avut niște benzi de cauciuc.

— Serios, a spus Jason, chiar suntem prieteni?

— Ultima dată când am verificat, eram.

— Ești sigur? În ce zi ne-am întâlnit? Despre ce am vorbit?

— Despre...

Leo s-a încruntat.

— Nu-mi amintesc exact. Am ADHD, omule. Nu te poți aștepta să-mi amintesc detalii.

— Dar eu nu-mi amintesc *deloc* de tine. Nu-mi amintesc de niciunul dintre cei de aici. Ce-ar fi dacă...

— Dacă tu ai avea dreptate și toți ceilalți s-ar înșela? a întrebat Leo. Crezi că ai apărut aici de dimineață și noi toți avem amintiri false cu tine?

O voce timidă din capul lui Jason a șoptit: „Exact asta cred.”

Dar părea o nebunie. Toată lumea se comporta ca și cum l-ar cunoaște. Toată lumea se purta de parcă ar fi fost din clasa lor – cu excepția antrenorului Hedge.

— Ia fișa de lucru.

Jason i-a întins lui Leo hârtia.

— Mă întorc imediat.

Înainte ca Leo să poată protesta, Jason a traversat pasarela.

Pasarela era ocupată în întregime de grupul lor. Poate că era prea devreme pentru turiști sau poate că vremea capricioasă îi speriasse. Copiii de la Școala din Sălbăticie erau răspândiți câte doi pe pasarelă. Cei mai mulți se țineau de glume sau stăteau de vorbă. Câțiva băieți aruncau monede peste balustradă. La vreo cincisprezece

metri mai încolo, Piper încerca să-și completeze fișa de lucru, dar partenerul ei cel tâmpit, Dylan, îi făcea avan-suri, punând-i mâna pe umăr și orbind-o cu zâmbetul lui insuportabil de alb. Ea îl tot dădea la o parte și când l-a văzut pe Jason i-a aruncat o privire ceva în genul „Te rog strangulează-l pe tipul ăsta”.

Jason i-a făcut semn să reziste. Apoi s-a îndreptat spre antrenorul Hedge, care stătea sprijinit în bâta lui de baseball, cercetând norii de furtună.

— Tu ai făcut asta? l-a întrebat antrenorul.

Jason a făcut un pas înapoi.

— Ce să fac?

Părea că antrenorul îl întreabă dacă el a provocat furtuna.

Antrenorul Hedge i-a aruncat o privire încruntată, ochii lui mici scăpărând de sub cozorocul șepcii.

— Nu te juca cu mine, copile. Ce faci aici și de ce mă încurci?

— Adică... *nu* mă cunoașteți? a întrebat Jason. Nu sunt unul dintre elevii dumneavoastră?

Hedge a pufnit.

— Nu te-am văzut în viața mea.

Jason a fost atât de ușurat că aproape i-au dat lacri-mile. Cel puțin nu era nebun. Chiar era în locul greșit.

— Uitați cum stă treaba, domnule antrenor, nu știu cum am ajuns aici. M-am trezit pur și simplu în autocar. Tot ce știu e că n-ar trebui să mă aflu aici.

— Că bine zici.

Vocea aspră a lui Hedge s-a transformat într-un mur-mur, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret.

— Te pricepi de minune să folosești Ceța, puștiule, dacă îi poți face pe toți oamenii să creadă că te cunosc; dar pe mine nu mă păcălești. De zile întregi simt miros de monstru. Știam că e un intrus printre noi, dar tu nu miroși a monstru. Miroși a semizeu. Deci, cine ești și de unde vii?

Cuvintele antrenorului n-aveau nicio noimă, dar Jason a hotărât să răspundă sincer.

— Nu știu cine sunt. Nu-mi amintesc nimic. Trebuie să mă ajutați.

Antrenorul Hedge i-a studiat fața, de parcă ar fi încercat să-i citească gândurile.

— Splendid, a mormăit Hedge. Ești sincer.

— Bineînțeles că sunt! Și ce tot spuneți despre monștri și semizeu? E un limbaj codat?

Hedge l-a privit printre gene. Jason se întreba dacă tipul nu era pur și simplu nebun. Dar în același timp o parte din el știa adevărul.

— Uite, puștiule, a spus Hedge, nu știu cine ești. Știu doar ce ești, și nu-i a bună. Acum trebuie să protejez trei, nu doi. Ești transportul special? Asta e?

— Despre ce vorbiți?

Hedge a ridicat ochii spre norii negri de furtună care se adunau chiar deasupra pasarelei.

— Azi-dimineață, a spus Hedge, am primit un mesaj din tabără. Mi-au spus că au trimis o echipă de preluare și vine să ridice un transport special, dar nu mi-au dat detalii. Mi-am zis: Bine, fie ce-o fi. Cei doi de care am grijă sunt destul de puternici, mai mari decât restul. Știu că sunt urmăriți. Miroș un eventual monstru în grup. M-am gândit că de aia au devenit brusc cei din

tabără atât de nerăbdători să-i recupereze. Apoi ai ră-sărit tu, de nicăieri. Deci, tu ești transportul special?

Durerea de cap a lui Jason s-a înrăutățit. *Semizei. Tabără. Monștri.* Încă nu știa despre ce vorbește Hedge, dar cuvintele îi blocau creierul – de parcă mintea lui încerca să acceseze informații pe care ar fi trebuit să le aibă, dar nu le avea.

S-a împiedicat, iar antrenorul Hedge l-a prins. Pentru un tip scund, antrenorul avea mâini ca de oțel.

— Ai grijă, frumușelule. Zici că nu-ți amintești nimic, ha? Bine. Trebuie doar să am grijă și de tine până când va ajunge echipa aici. O să-l lăsăm pe director să-și descurce itele.

— Ce director? a întrebat Jason. Ce tabără?

— Stai liniștit. Întăririle ar trebui să ajungă în curând. Să sperăm că nu se întâmplă nimic înainte ca...

Un fulger a trosnit deasupra lor. Vântul a început să bată și mai tare. Fișele de lucru au zburat în Marele Canion și pasarela s-a cutremurat. Copiii au țipat, abia ținându-se pe picioare și s-au prins de balustrade.

— De ce nu mi-am ținut gura? a bombănit Hedge.

A răcnit în megafon:

— Toată lumea înăuntru! Vaca face mu! Părăsiți pasarela!

— Parcă spuneți că e sigură! a strigat Jason pentru a acoperi vântul.

— În condiții normale, a încuviințat Hedge, dar acum nu e cazul. Haide!

